

opusdei.org

”Har du aldri tenkt på å gi ditt liv til Herren?”

Nedenfor gjengir vi et intervju med Andrea Cumin, en ung arkitekt fra Genova, foretatt før hans prestevielse i Roma 26. mai, da 38 medlemmer av Opus Dei fra hele verden ble viet til prester.

14.06.2007

1. Hvordan har din livsvei sett ut i årene fra du ble kjent med Opus

Dei til nå, dagen før din prestevielse?

Jeg kan vel si at jeg har gått en normal vei. Jeg ble kjent med Opus Dei i 1989, det var på et grunnkurs i kristen tro som jeg deltok i et par måneder sammen med noen venner. Samme år deltok jeg på en sommerleir i Polen som ble organisert av noen universitetsstudenter som tilhørte Opus Dei, sammen med deres medstudenter: vi hjalp hverandre med å bygge en kirke i et område i utkanten av Krakow. Det ble en avgjørende opplevelse for meg på grunn av arbeidsmiljøet, som var preget av vennskap og fortrolighet, sympati og kristen fromhet; det var den luft man pustet inn under arbeidet med dette prosjektet; dertil kom de menneskelige og kristne dydene som deltakerne anstrengte seg for å oppnå (og også lyktes med!), og som for meg innebar begynnelsen

til et dypere og mer bevisst engasjement i det kristne liv. Etter at jeg hadde tenkt lenge over saken og utsatt beslutningen en viss tid, søkte jeg påsken 1990 om å bli medlem i Opus Dei som numerario, og deretter prøvde jeg å leve i Opus Deis ånd av helliggjørelse i mitt arbeid (noe som i den perioden av mitt liv betydde studier), og i mine øvrige aktiviteter og livsomstendigheter: venner, sport, musikk, fjellturer osv.

2. Hvordan oppdaget du ditt kall?

Jeg er født og oppvokst i en kristen, praktiserende familie og har mye å takke mine foreldre for, samt min øvrige familie og slekt, noe som inkluderer troen på Jesus og Guds Mor helt fra min barndom av, og dermed alle de viktige kristne verdiene. Jeg deltok i menighetens aktiviteter (Speideren og Katolsk Aksjon) og kunne knytte fine vennskapsbånd som både

menneskelig og åndelig sett har vært til hjelp for meg som uten tvil medvirket til at jeg oppdaget mitt kall.

På sommerleiren i Polen spurte en venn uventet følgende spørsmål: ”Har du aldri tenkt på å gi ditt liv til Herren?” Spørsmålet krevde åpenbart ikke noe svar, men åpnet en meget vid horisont og ga meg mye uro i den fasen av mitt liv, som frem til da var preget av sorgløshet, fornøyer, sport og venner.

Da overveide jeg å begrense mine besøk på Opus Dei-senteret noe, for å unngå i risikere å bli konfrontert med temaet kall i den åndelige veiledningen, men jeg må innrømme at jeg snart ga opp dette forsettet på grunn av den dobbelte tiltrekningskraften fra aktivitetene som ble organisert ved senteret, på den ene siden høyt menneskelig, kulturelt og sportslig nivå, på den

andre siden aktiviteter i fullkommen harmoni med det kristne liv. Noen eksempler på det jeg opplevde: helger med intensive studier (tentamenslesning) der man alltid fant tid til messe og en del bønner, skiturer eller vandreturer i fjellet, der vi ba rosenkransen på bilturen dit. (Hvorfor ikke? Reisen tar to timer!!) Fjellklatring om natten eller klatring opp til alpehytter, med overnatting under åpen himmel, etter en kort samvittighetsransakelse, og mange andre eksempler. Det var denne naturlige måten å forene hverdagslivet med relasjonen til Gud som overbeviste meg...

13. april 1990, på et møte med universitetsstudenter i Roma i påsken, søkte jeg derfor om å bli medlem i Opus Dei. For meg var dette et avgjørende øyeblikk, ikke så mye på grunn av mitt valg (som mange ofte sier til meg), som av en

bevissthet om (tross alt) å være utvalgt.

Kallet til presteembetet er for meg ”helt enkelt” (så å si, jeg vet godt at det handler om en utrolig gave!) en spesifisering av det første kallet til sølibat innen Guds Verk.

3. Du var i mange år arkitekt i Genova, og leder for et studenthjem, siden ble det teologistudier i det internasjonale miljøet på seminaret i Opus Deis prelatur: hvilken fellesnevner forener disse tilsynelatende atskilte erfaringene?

Jeg tror at den ledetråden er Guds vilje og plan. Jeg innser at ”jeg har blitt ledet” gjennom disse yrkes- og livserfaringer mer enn at jeg selv skulle ha forutsett eller valgt dem. Det er klart at jeg har gjort valg og beslutninger selv, men ofte gjaldt det muligheter eller valg som ble tilbudt meg, og som jeg selv ikke hadde søkt.

Og med et blikk i bakspeilet må jeg si at det er mye bedre på denne måten, for ellers ville jeg ikke ha oppdaget og blitt kjent med så mange vakre ting!

4. Hvilke følelser har du før den nært forestående prestevielsen?

Fremfor alt følelsen av mangel på proporsjoner og et inadekvat instrument sammenlignet med oppgaven: det er det jeg vil si fra en menneskelig, åndelig og intellektuell synsvinkel. Mennesker forventer mye av en prest, også om de ikke sier noe, fremfor alt å bli godt mottatt, få råd, og... hellighet. Jeg er sikker på at Guds nåde finnes der som en hjelp i alle omstendigheter når det trengs. Men likevel er det som å klatre over relingen, sette føttene ned utenfor båten og akseptere innbydelsen til å begynne å gå!

5. Hva tenkte dine foreldre om ditt kall og hva tenker de i dag om din prestevielse?

Det burde de selv svare på! Men av det jeg ser og det de sier til meg, virker det som om de i dag er svært fornøyde: min mor er i en tilstand av oppjagede men glade følelser overfor den positive hendelsen som forestår, den kommende seremonien, min far, som alltid først og fremst tenker på de praktiske og logistiske aspekter (som en god offiser i hæren) er mer tilbakeholden i sine ytre manifestasjoner, men med samme dype deltakelse og bevegelse (som en god alpejeger!).

I begynnelsen da pappa og mamma ikke kjente til Verket, gikk de med tunge skritt og ba om råd hos en prest, som beroliget dem. Men alt dette skjedde uten at jeg visste om det (de fortalte det ti år senere), og de har alltid gitt meg stor handlefrihet.

Jeg er enormt takknemlig overfor mine foreldre for deres vaktsomme holdning, men også for den tillit og store frihet jeg har vokst opp med.

6. Hva har du lært i Opus Dei?

Hvilken undervisning fra grunnleggeren, den hellige Josemaría, har gjort spesielt stort inntrykk på deg og forandret deg?

Noen få linjer holder ikke for å svare på dette spørsmålet, heller ikke en lang liste. Jeg begrenser meg til det som har grepet meg mest i den hellige Josemarías undervisning, og da tenker jeg på et tidligere spørsmål: jeg ville si at det kanskje er enheten i livet som er det som har grepet meg mest av alt, fra det øyeblikk da jeg ble kjent med miljøet og menneskene i Verket. Det vi si at man lærer seg i den unike personlige eksistensen (altså på den eneste mulige måten for et menneske) å forene aspekter som virker

vanskelige å få til å passe sammen:
det kristne liv og hverdagslivet,
forholdet til Gud og studiene,
arbeidet og relasjonene til andre, å
vite at man er Guds barn men også
”ansvarlig” for verden.

7. Hva venter du deg etter prestevielsen?

Det vet jeg ikke. Antakelig kommer
jeg i sommermånedene til å virke
innen pastoral praksis, siden får vi
se. Den ledetråden som vi har
snakket om, kommer fortsatt til å
vise meg veien!

.....